

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 774

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 noiembrie 2007

SUMAR

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 673 din 11 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989

Decizia nr. 765 din 18 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil

Decizia nr. 772 din 20 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. e) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia

Decizia nr. 773 din 20 septembrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor

Pagina

2-3

4-5

5-6

7-8

Decizia nr. 847 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5), art. 45, art. 47, art. 58, art. 60, art. 82 și art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Decizia nr. 849 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Decizia nr. 850 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală

Decizia nr. 858 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă

Decizia nr. 862 din 9 octombrie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Pagina

8-10

11-12

12-13

14-15

15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 673**

din 11 septembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5)
din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv
în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioan Vasile-Dumitru Goia și Maria Elena Goia, prin mandatar Codruța Stoica, în Dosarul nr. 672/2005 al Tribunalului Comercial Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 279D/2007, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică ridicată de Reinhold Muhlsteffen în Dosarul nr. 2.513/306/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 297D/2007 la Dosarul nr. 189D/2007, având în vedere că sunt îndeplinite cerințele conexării prevăzute de art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord ca aceste dosare să fie conexe.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 279D/2007 la Dosarul nr. 189D/2007, care este primul înregistrat

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 decembrie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 672/2005, **Tribunalul Comercial Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989**, excepție ridicată de Ioan Vasile-Dumitru Goia și Maria Elena Goia, prin mandatar Codruța Stoica.

Prin Încheierea din 20 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.513/306/2006, **Tribunalul Sibiu — Secția civilă a sesizat**

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, excepție ridicată de Reinhold Muhlsteffen.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prin instituirea termenului de prescripție de un an, prevăzut de art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, sunt validate acte lovite de nulitate absolută, încheiate prin fraudarea legii, astfel că imobilele ce fac obiectul acestor acte nu mai pot fi restituite în natură foștilor proprietari. Pe cale de consecință, se creează două prejudicii, atât fostului proprietar care nu va mai beneficia de restituirea în natură, cât și „societății și ordinii publice care vor trebui să accepte un act nul absolut, ca fiind valabil”.

De asemenea, se susține că stabilirea, prin norma criticată, ca termenul de prescripție pentru a ataca contractele de vânzare-cumpărare a imobilelor cumpărate de foștii chiriași să înceapă să curgă de la data la care aceste contracte au fost făcute publice contravine dispozițiilor constituționale. Astfel, se arată că, „în regiunile în care publicitatea imobiliară se realizează prin cartea funciară, fostul proprietar care a formulat notificare pentru restituirea imobilului nu avea cunoștință de existența unor contracte de vânzare-cumpărare încheiate între statul român și foștii chiriași și nu a putut să solicite nulitatea lor în termenul prevăzut de art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001”.

Tribunalul Comercial Mureș consideră că derogarea de la dreptul comun în materia prescripției extinctive reglementată de norma criticată nu reprezintă o încălcare directă a dispozițiilor art. 21 și 52 din Constituție.

Totuși, arată acesta, dificultatea obținerii tuturor informațiilor necesare promovării acțiunilor judiciare instituite de dispozițiile art. 46 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 10/2001 ar trebui avută în vedere de legiuitor la stabilirea termenului special instituit prin norma juridică criticată. În opinia instanței, textul de lege criticat ar trebui să precizeze momentul la care persoanele îndreptățite au cunoscut sau ar trebui să cunoască reaua-credință a terților la încheierea actului de înstrăinare afectat de o cauză de nulitate, și nu data intrării în vigoare a acestei legi. De asemenea, instanța apreciază că nu sunt încălcate dispozițiile art. 44, coroborate cu cele ale art. 20 din Constituție și cu cele ale art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din moment ce acțiunile judiciare la care se aplică prevederile normei criticate au ca finalitate restabilirea unei situații anterioare încheierii actului de înstrăinare vizat, dar ulterioară preluării bunului de către statul român.

Tribunalul Sibiu — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea dreptului de proprietate, instituind limitări rezonabile în acord cu interesul general sau particular.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru

a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Este invocată jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând, de asemenea, jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând încheierile de sesizare, Curtea observă că a fost sesizată de Tribunalul Comercial Mureș cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 46 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989. În urma republicării acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, ca urmare a adoptării Legii nr. 247/2005, art. 46 alin. (5) a devenit art. 45 alin. (5), cu același conținut.

Așadar, Curtea va exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001, republicată, cu următorul conținut: „*Prin derogare de la dreptul comun, indiferent de cauza de nulitate, dreptul la acțiune se prescrie în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) și (2) privind garantarea și ocrotirea proprietății în mod egal indiferent de titular, art. 52 alin. (1) cu privire la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 53 alin. (1) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Este invocată, de asemenea încălcarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, precum și art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție referitor la protecția proprietății.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45 alin. (5) din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepție ridicată de Ioan Vasile-Dumitru Goia și Maria Elena Goia, prin mandatar Codruța Stoica, în Dosarul nr. 672/2005 al Tribunalului Comercial Mureș și de Reinhold Muhlsteffen în Dosarul nr. 2.513/306/2006 al Tribunalului Sibiu — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 765

din 18 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Cristian Tiberius Ilie în Dosarul nr. 9.104/299/2006 al Judecătoriei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se prezintă personal Simona Maria Astrid Kleckner, fiind asistată de avocata Iris Cristea.

Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, apărătoarea părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. Invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la textul de lege criticat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 9.104/299/2006, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil**, excepție ridicată de Cristian Tiberius Ilie într-un proces civil de evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „dreptul de proprietate privată este definit de art. 480 din Codul civil ca acel drept subiectiv civil ce are cineva de a se bucura de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limite determinate de lege. Astfel legea civilă limitează caracterul exclusiv și absolut al exercitării dreptului de proprietate, atenuându-l prin formularea sintagmei generale «în limitele determinate de lege»”. Se mai susține că, „potrivit art. 44 alin. (7) din Constituție, dreptul de proprietate obligă la respectarea sarcinilor privind protecția mediului și asigurarea bunei vecinătăți, precum și la respectarea celorlalte sarcini, care, potrivit legii sau obiceiului, revin proprietarului. Raportând art. 480 din Codul civil la dispozițiile art. 16 alin. (2) din Constituție, autorul excepției observă că „în cauză reclamanta încalcă obligațiile ce-i revin, considerându-se mai presus de

lege, întrucât pârâtul are drepturi locative proprii protejate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 40/1999, astfel că cererea de evacuare a fost formulată abuziv”.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (7) din Constituție, ce impun proprietarului obligația respectării tuturor sarcinilor ce-i revin, potrivit legii sau obiceiului.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 480 din Codul civil, potrivit căruia „*Proprietatea este dreptul ce are cineva de a se bucura și a dispune de un lucru în mod exclusiv și absolut, însă în limitele determinate de lege*”.

Textul constituțional considerat a fi încălcat este cel al art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția, Curtea constată că prevederile art. 480 din Codul civil au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2). Astfel, prin Decizia nr. 873 din 30 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 32 din 17 ianuarie 2007, Curtea a decis că acest text cuprinde o definiție legală a dreptului de proprietate ce se aplică tuturor proprietarilor, fără discriminări, fiind astfel respectat principiul egalității cetățenilor în fața legii.

Considerentele și soluția acestei decizii sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 480 din Codul civil, excepție ridicată de Cristian Tiberius Ilie în Dosarul nr. 9.104/299/2006 al Judecătorei Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 772

din 20 septembrie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. e) și art. 8 alin. (1)
din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. e) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Fundația „Dinu Pescariu”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 44 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, întrucât „persoanele de drept privat care ar avea asupra respectivelor bunuri drepturi reale, altele decât cele de proprietate sau unele drepturi de creanță, nu au dreptul la o justă și prealabilă despăgubire sau o reparație efectivă în caz de lipsire de acest bun”. În opinia acestuia, noțiunea de „proprietate privată” trebuie interpretată în concordanță cu prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel că ea trebuie considerată a include și celelalte drepturi reale principale, precum și unele drepturi de creanță.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și din actele internaționale invocate. În opinia instanței, trecerea unor bunuri din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora face parte din dreptul proprietarului de a se bucura și dispune în mod exclusiv și absolut de bunurile sale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că prevederile supuse controlului de constituționalitate nu aduc atingere dispozițiilor constituționale și din actele internaționale referitoare la dreptul de proprietate privată, întrucât, la momentul trecerii în domeniul public al statului, bunurile se aflau în proprietatea acestuia, iar trecerea se face numai pentru cauză de utilitate publică. În plus, orice persoană lezată într-un drept al său sau într-un interes legitim

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 32.990/2/2005 (nr. vechi 3.247/2005), **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și**

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

printr-un act administrativ prin care s-a dispus trecerea bunurilor din domeniul privat al statului în domeniul public al acestuia se poate adresa instanței competente pentru a cere anularea actului.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că dispozițiile constituționale ale art. 44 se referă la ocrotirea în mod egal atât a proprietății aparținând persoanelor fizice sau persoanelor juridice de drept privat, cât și a proprietății private a statului. Prin urmare, statul nu poate beneficia de o ocrotire juridică diferită de cea a persoanelor de drept privat cât privește bunurile ce constituie obiectul proprietății sale private.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă art. 7 lit. e) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 448 din 24 noiembrie 1998.

Aceste prevederi au următoarea redactare:

— Art. 7: *„Dreptul de proprietate publică se dobândește:*

[...];

e) prin trecerea unor bunuri din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora, pentru cauză de utilitate publică.”;

— Art. 8 alin. (1): *„Trecerea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora, potrivit art. 7 lit. e), se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București ori a consiliului local.”*

Textul constituțional considerat a fi încălcat este cel al art. 44 alin. (1), (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată. Este invocată și încălcarea art. 1 din primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitor la protecția proprietății private.

Examinând textele de lege criticate, Curtea observă că acestea reglementează trecerea unor bunuri din domeniul privat

al statului sau al unităților administrativ-teritoriale în domeniul public al acestora, pentru cauză de utilitate publică. Această trecere se face, după caz, prin hotărâre a Guvernului, a consiliului județean, respectiv a Consiliului General al Municipiului București ori a consiliului local.

În speță, între autorul excepției și Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” s-a realizat o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare pe bază de negociere directă, în urma căreia urma a fi încheiat în viitor un contract de vânzare-cumpărare a unei baze sportive, contract care însă nu s-a mai încheiat, întrucât prin hotărâre a Guvernului această bază a fost trecută în domeniul public al statului.

Autorul excepției consideră că textele de lege criticate încalcă dreptul de proprietate al unor persoane de drept privat titulare ale unor drepturi reale (altele decât dreptul de proprietate) sau ale unor drepturi de creanță, întrucât această trecere se face fără o dreaptă și prealabilă despăgubire

Analizând aceste critici de neconstituționalitate, Curtea constată că sunt neîntemeiate pentru considerentele ce urmează.

Prevederile art. 7 lit. e) din Legea nr. 213/1998 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la art. 44 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 107 din 9 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 4 mai 2004, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate referitoare la mai multe prevederi din Legea nr. 213/1998, printre care și art. 7, constatând că nu este încălcat art. 44 din Constituție. În cuprinsul deciziei s-a statuat că prevederile Legii nr. 213/1998 reprezintă o concretizare a dispozițiilor art. 136 alin. (4) din Constituție, republicată, potrivit căroră *„Bunurile proprietate publică sunt inalienabile. În condițiile legii organice, ele pot fi date în administrare regiilor autonome ori instituțiilor publice sau pot fi concesionate ori închiriate; de asemenea, ele pot fi date în folosință gratuită instituțiilor de utilitate publică”*.

Pentru identitate de rațiune, considerentele reținute de Curte în decizia menționată sunt valabile și în cauza de față.

Mai mult, Curtea constată că, potrivit acestor dispoziții constituționale, regiile autonome de stat nu pot avea în proprietate bunuri ce aparțin proprietății publice a statului sau unităților administrativ-teritoriale, decât doar în administrare, concesionare sau închiriere, precum și în regim de comodat.

Pe de altă parte, Curtea reține că orice persoană lezată într-un drept al său ori într-un interes legitim de actul administrativ prin care s-a dispus trecerea bunului din proprietatea privată a statului în proprietatea publică a acestuia se poate adresa instanței de judecată pentru anularea actului și repararea pagubei în scopul obținerii unei drepte și prealabile despăgubiri.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 lit. e) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia, excepție ridicată de Fundația „Dinu Pescariu” în Dosarul nr. 32.990/2/2005 (nr. vechi 3.247/2005) al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 773

din 20 septembrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 93/252/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 10 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 28 februarie 2005.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 93/252/2006, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textul de lege criticat este neconstituțional, deoarece sancționează cu amendă operatorul de transport, astfel cum este menționat în licența de transport, sau deținătorul vehiculului, astfel cum este menționat în certificatul de înmatriculare a vehiculului, deși aceștia au calitatea de „comitenți, putând fi cel mult participanți la săvârșirea faptei”. Sancțiunea ar trebui aplicată persoanei fizice, conducător al respectivului vehicul, astfel cum este prevăzut și pentru vehiculele înmatriculate în alte state, când amenda contravențională se aplică în toate cazurile conducătorului auto.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că stabilirea contravențiilor aferente pentru nerespectarea obligațiilor legale reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, având ca scop prevenirea consecințelor negative

în cazul încălcării reglementărilor privind regimul drumurilor. Prin prevederile criticate se urmărește administrarea corespunzătoare a drumurilor publice, respectiv împiedicarea degradării acestor drumuri în cazul executării unor transporturi speciale cu vehicule cu gabarit depășit, în raport cu categoriile diferite de drumuri, asigurându-se, și pe această cale, realizarea traficului rutier în condiții de deplină siguranță, fără a se încălca prevederile art. 44 din Legea fundamentală. În ceea ce privește aspectul răspunderii juridice, respectiv al vinovăției, criticile petentei nu privesc o problemă de constituționalitate, întrucât aprecierea vinovăției este de competența exclusivă a instanței de judecată, care, în funcție de existența sau inexistența vinovăției, va aprecia dacă fapta constituie sau nu contravenție, urmând să o sancționeze ca atare.

Avocatul Poporului arată că textul de lege criticat, care stabilește amenzi contravenționale pentru încălcarea unor dispoziții din ordonanța respectivă, nu aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât acesta se aplică uniform tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. De altfel, textul de lege criticat aparține normelor de sancționare contravențională a căror adoptare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reglementări speciale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998. Art. 60 a fost modificat prin pct. 1 din Legea nr. 98/2005 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 21/2005 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 9 mai 2005.

Textul de lege criticat are următorul cuprins: „*Încălcarea prevederilor art. 41 alin. (1) prin efectuarea transporturilor cu depășirea masei maxime pe axe ce poate fi autorizată, fără autorizație specială de transport, se sancționează cu amendă de la 60.000.000 lei la 80.000.000 lei, aplicată operatorului de transport, astfel cum este menționat în licența de transport, sau deținătorului vehiculului, astfel cum este menționat în certificatul de înmatriculare a vehiculului.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale

ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 alin. (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular. De asemenea, se invocă încălcarea art. 20 din Legea fundamentală, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și la art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 10 din 18 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 171 din 28 februarie 2005, a statuat, de principiu, într-un alt context normativ, că instituirea condițiilor de transport este „un atribut exclusiv al legiuitorului, care a reglementat regimul de circulație pe drumurile publice astfel încât desfășurarea traficului să aibă loc

în deplină siguranță”. De asemenea, prin Decizia nr. 11 din 20 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 2 februarie 2004, Curtea a statuat că stabilirea unor contravenții în sarcina participanților la trafic pe drumurile publice „are ca scop prevenirea consecințelor negative în cazul încălcării reglementărilor privind regimul drumurilor”. Textul de lege criticat instituie în sarcina participanților la traficul pe drumurile publice o obligație a cărei îndeplinire are ca scop prevenirea consecințelor negative în cazul încălcării reglementărilor privind regimul drumurilor. De aceea, nu se poate susține încălcarea prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, stabilirea unei contravenții și sancționarea acesteia cu amendă reprezentând opțiunea legitimă a legiuitorului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Euro Metal Works” — S.R.L. din Timișoara în Dosarul nr. 93/252/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 septembrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 847

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5), art. 45, art. 47, art. 58, art. 60, art. 82 și art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5), art. 45, 47, 58, 60, 82 și 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei în Dosarul nr. 3.529/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

La apelul nominal se prezintă avocatul autorilor excepției, lipsă fiind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul autorilor excepției susține că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 este neconstituțională, deoarece contravine prevederilor art. 108 și art. 115 din Constituție. De asemenea, art. 13 din ordonanță prevede un termen de prescripție derogatoriu de la dreptul comun, instanța de judecată având obligația de a face aplicarea acestui termen indiferent de persoana care face contestația la executare. Termenul de prescripție se aplică și raporturilor juridice care s-au născut înainte de publicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998, ceea ce contravine prevederilor art. 15 din Legea fundamentală.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5), art. 45, 47, 58, 60 și 82 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 ca neîntemeiată. În acest sens, arată că procedura specială prevăzută de textele de lege criticate se justifică prin prisma interesului general, a naturii deosebite a creanțelor neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului și strânsa legătură a acestora cu datoria publică, cu bugetul statului și ocrotirea interesului public.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a acesteia, ca inadmisibilă. În acest sens, arată că prin Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate a art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.529/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului.** Excepția a fost ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei cu ocazia soluționării recursului declarat împotriva unei sentințe civile pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, instituind un termen special de prescripție de 7 ani în ceea ce privește dreptul de a cere executarea silită a creanțelor preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, încalcă prevederile constituționale referitoare la garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății private. În ceea ce privește dispozițiile art. 45, 47, 58, 60, 82 și 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, se arată că acestea contravin prevederilor art. 21 din Constituție, deoarece toate aceste texte de lege conțin dispoziții derogatorii de la dreptul comun în ceea ce privește instanța competentă să soluționeze litigiile sau termenele de judecată.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția comercială arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că legiuitorul a instituit aceste reguli speciale de procedură ca modalități de exercitare a drepturilor procesuale, în considerarea naturii deosebite a creanțelor neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, fără a se îngredi prin aceasta dreptul substanțial de care depinde, intrinsec, soluționarea litigiilor. Prin aceste norme de procedură nu se încalcă dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală și nici dreptul de apărare al autorilor excepției, aceștia având posibilitatea să folosească toate mijloacele de apărare și procedurale prevăzute de lege, care, indiferent de modul cum sunt aplicate de instanțele de judecată, le conferă un răgaz substanțial pentru a-și pregăti apărarea și a-și susține interesele. De asemenea, se arată că susținerea potrivit căreia, prin stabilirea termenului special de prescripție de 7 ani este de natură a ocroti diferit proprietatea privată a statului față de cea a altor titulari, se încalcă prevederile art. 44 din Legea fundamentală apare ca fiind neîntemeiată, întrucât aceste prevederi se aplică oricărei părți din litigiu, și nu diferențiat în raport de titularul dreptului de proprietate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate nu îngădesc sub niciun aspect accesul liber la justiție, care presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza procedurile stabilite prin lege, în formele și în modalitățile instituite de legiuitor. De asemenea, se arată că textele de lege criticate sunt în deplină concordanță cu prevederile constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principială conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorilor excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Deși instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, din motivarea excepției rezultă că autorii acesteia se referă doar la dispozițiile art. 13 alin. (5), art. 45, 47, 58, 60, 82 și 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, iar nu la ordonanță în ansamblul ei.

Astfel, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 13 alin. (5), art. 45, 47, 58, 60, 82 și 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, cu următorul cuprins:

— Art. 13 alin. (5): „*Termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită a creanțelor preluate de AVAS, constatate prin acte care constituie titlu executoriu sau care, după caz, au fost investite cu formulă executorie, este de 7 ani. Acest termen nu se aplică creanțelor pentru care dreptul de a cere executarea silită a fost prescris.*”;

— Art. 45: „*Cererile de orice natură privind drepturile și obligațiile în legătură cu activele bancare preluate de AVAS, inclusiv cele formulate pentru angajarea răspunderii civile a persoanelor fizice și juridice, altele decât debitorii definiți la art. 38, sunt de competența Curții de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sau, după caz, domiciliul pârâtului și se judecă de urgență și cu precădere.*”;

— Art. 47: „*(1) Orice cerere se judecă la primul termen, în afara cazului în care instanța dispune administrarea de probe noi. Dacă din motive întemeiate părțile nu sunt în măsură să își prezinte apărările în mod complet, instanța va putea, în mod excepțional, să acorde un termen în cunoștință de cel mult 7 zile.*

(2) Același termen de 7 zile se acordă o singură dată și pentru administrarea de probe noi, dispuse de instanță, la primul termen.”;

— Art. 58: „*Executorul va începe executarea după comunicarea titlului executoriu prevăzut la art. 39 alin. (1), cu mențiunea că neachitarea de bunăvoie a creanței în termen de 5 zile lucrătoare de la primire dă dreptul creditorului să procedeze la executarea silită fără nicio altă somație.*”;

— Art. 60: „*Executarea silită asupra tuturor bunurilor urmărilor aparținând debitorilor și garanților se poate face după expirarea termenului prevăzut la art. 58, fără încuviințarea instanței.*”;

— Art. 82: „*(1) Litigiile în curs în legătură cu creanțele bancare cedate AVAS, indiferent de faza în care se află, vor continua și se vor soluționa cu aplicarea procedurii prevăzute*

de prezenta ordonanță de urgență. Actele procedurale încheiate rămân valabile. La cererea AVAS această procedură poate fi aplicată și executărilor silită începute potrivit procedurii de drept comun. Actele de executare încheiate își mențin valabilitatea.

(2) Executarea silită începută de AVAS prin executorii proprii sau prin intermediul executorilor judecătorești continuă și pe parcursul soluționării contestațiilor formulate de debitori, aceștia având dreptul întoarcerii executării numai în baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, s-a mai pronunțat, statuând prin Decizia nr. 447 din 30 mai 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 27 iunie 2006, că instituirea unui termen de prescripție special cu privire la dreptul de a cere executarea silită în favoarea Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului nu încalcă dreptul de proprietate privată, precum și că textul legal criticat ocrotește realizarea veniturilor obținute din valorificarea unor active ale statului și, prin urmare, nu se are în vedere ocrotirea în mod diferențiat a proprietății private în raport cu calitatea titularilor.

În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 45, 47 și 82 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, în raport cu dispozițiile art. 21 din Constituție, Curtea constată că prin Decizia nr. 323 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.026 din 5 noiembrie 2004, a reținut, în esență, că dispozițiile legale criticate reglementează o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, având în vedere natura deosebită a acestor creanțe și strânsa legătură a acestora cu datoria publică, cu bugetul statului și ocrotirea interesului public.

Cât privește dispozițiile privind termenele în care urmează să se judece litigiile la care se referă ordonanța, Curtea observă

că acestea sunt în concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, care lasă libertatea legiuitorului să reglementeze procedurile judiciare în spiritul exigenței prevăzute de art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, referitoare la soluționarea litigiilor într-un termen rezonabil, astfel că nu poate fi reținută nici critica autorului excepției ce privește acest aspect.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

În ceea ce privește dispozițiile art. 83 din ordonanță, Curtea constată că prin Decizia nr. 39 din 29 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 12 martie 2004, a admis excepția de neconstituționalitate a art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, statuând că aceste dispoziții legale, condiționând însăși înregistrarea contestației la executare de plata unei cauțiuni în quantum de 20% din valoarea activului bancar supus valorificării, cât și, mai ales, convertirea neplății sale într-un veritabil fine de neprimire a contestației la executare, sunt excesive și prin aceasta îngrădesc în mod nepermis accesul liber la justiție. De asemenea, Curtea a observat că, dacă cuantumul sumei datorate este important, debitorul se află în imposibilitate de a achita cauțiunea impusă de lege, fiind astfel lipsit de dreptul de a formula contestație la executare și de a repune în discuție respectivul quantum, chiar dacă, prin ipoteză, nu datorează suma la care a fost impus.

Având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora nu pot face obiectul unei excepții de neconstituționalitate dispozițiile constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții, rezultă că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 urmează să fie respinsă ca fiind inadmisibilă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a alin. (2) și (3) ale art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi primită. Aceste dispoziții de aplicare au rămas fără obiect, prin declararea alineatului de referință ca neconstituțional, excepția devenind, de asemenea, inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 13 alin. (5), art. 45, 47, 58, 60 și 82 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Neculai Apreotesei și Verginica Apreotesei în Dosarul nr. 3.529/2/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 849

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail George Dumitriu în Dosarul nr. 22.684/245/2006 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 16 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 22.684/245/2006, **Judecătoria Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Mihail George Dumitriu în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva soluției de netrimitere în judecată dispuse de procuror.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 31 alin. (2) referitoare la obligația autorităților publice de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal, art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție* și art. 51 referitoare la *Dreptul la petiționare*, deoarece, în procedurile speciale de contestare și judecare a plângerii împotriva rezoluției procurorului de neîncepere a urmăririi penale, făptuitorul este favorizat față de partea adversă care nu poate face dovada bunei sale credințe cu alte probe. De asemenea, prin simplul fapt că partea vătămată nu este informată periodic asupra stadiului anchetei penale, se aduce atingere dreptului la informare și implicit dreptului la un proces echitabil, prin imposibilitatea de a promova un recurs efectiv și, ca o consecință, lezarea dreptului la petiționare.

Judecătoria Iași opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece art. 278 din Codul de procedură penală reprezintă concretizarea dispozițiilor

constituționale privind rolul Ministerului Public, iar art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă expresia liberului acces la justiție și dreptului la un proces echitabil.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare.

De asemenea, în plângerea formulată împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată nu se judecă cauza, ci doar temeinicia și legalitatea acestora. Instituirea de către legiuitor a termenului de 20 de zile în cadrul căruia persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere pe cale ierarhică împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată dă expresie celerității care guvernează procesul penal. Lipsa unui termen pentru exercitarea acestei plângeri ar putea avea drept consecință tergiversarea soluționării cauzei, încălcându-se astfel cerința termenului rezonabil, exigență fundamentală a dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278 alin. 3 cu denumirea marginală *Plângerea contra actelor procurorului* și art. 278¹ cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată*, ambele din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că atât dispozițiile art. 278 alin. 3, cât și cele ale art. 278¹ din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 295 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 626 din 18 iulie 2005, și Deciziei nr. 64 din

2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 172 din 22 februarie 2006, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate ridicate pentru considerentele acolo arătate.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 alin. 3 și art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Mihail George Dumitriu în Dosarul nr. 22.684/245/2006 al Judecătoria Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 850

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Colțimiuc în Dosarul nr. 2.115/P/2006 al Curții de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori și de Ovidiu Tișa în Dosarul nr. 1.056/296/2006 al Judecătoria Satu Mare.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 427D/2007 și nr. 938D/2007 au conținut identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 938D/2007 la Dosarul nr. 427D/2007, care este primul înregistrat.

Cauza se află în stare de judecată.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 15 martie 2007 și 20 aprilie 2007, pronunțate în dosarele nr. 2.115/P/2006 și nr. 1.056/296/2006, **Curtea de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori și Judecătoria Satu Mare au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Dragoș Colțimiuc și Ovidiu Tișa.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la principiul separației puterilor în stat, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 124 alin. (2) și (3) referitoare la unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției și la independența judecătorilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la obligația statului român de a îndeplini cu bună-credință tratatele ratificate, art. 20 referitoare la *Tratatul internațional privind drepturile omului*, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În opinia autorilor excepției, se permite ca probele care stau la baza soluționării unei cauze penale să fie obținute de alte organe decât cele judiciare penale. Prin urmare, se legitimează un amestec al actelor și procedurilor administrative în activitatea organelor judiciare penale, prevederile părții finale ale art. 90

alin. 2 din Codul de procedură penală neoferind o garanție suficientă în sens contrar.

În acest sens se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, și anume Cauza *Saunders împotriva Regatului Unit*, 1996.

Curtea de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece, prin faptul că se admit ca mijloace de probă, în procesul penal, procesele-verbale, precum și orice alte acte de constatare care pot fi încheiate de către alte organe de stat, în cadrul unei proceduri administrative, nu se încalcă independența și imparțialitatea justiției, câtă vreme acestea pot fi combătute cu alte mijloace de probă, iar, în conformitate cu art. 63 din Codul de procedură penală, probele nu au valoare mai dinainte stabilită. Incluziunea în categoria probelor a actelor încheiate de alte organe nu contravine sub niciun aspect dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, folosirea lor realizându-se cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de lege.

Judecătoria Satu Mare opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul României consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele legale criticate nu contravin principiului separației puterilor în stat, dat fiind că procesele-verbale și actele de constatare prevăzute de art. 90 alin. 2 din Codul de procedură penală sunt întocmite de organele statului, în exercitarea competenței acestora stabilită de lege și în conformitate cu normele speciale aplicabile în materie. De altfel, aceste acte pot fi combătute cu alte mijloace de probă, aprecierea fiecărei probe urmând a se face de organul de urmărire penală sau instanța de judecată în urma examinării tuturor probelor administrate, în scopul aflării adevărului.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea persoanelor interesate de a se adresa justiției, de a se prevala, neîngrădit, de toate garanțiile pe care le presupune un proces echitabil. De asemenea, nu sunt afectate nici dispozițiile constituționale referitoare la principiul separației puterilor în stat, la unicitatea, egalitatea și imparțialitatea justiției și la independența judecătorilor.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dragoș Colțimiuc în Dosarul nr. 2.115/P/2006 al Curții de Apel Oradea – Secția penală și pentru cauze cu minori și de Ovidiu Țișa în Dosarul nr. 1.056/296/2006 al Judecătoriei Satu Mare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 90 alin. 2, cu denumirea marginală *Procesul-verbal ca mijloc de probă*, și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5, cu denumirea marginală *Actele încheiate de unele organe de constatare*, ambele din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

Art. 90 alin. 2: „De asemenea, sunt mijloace de probă procesele-verbale și actele de constatare, încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.”;

Art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5: „Sunt obligate să procedeze la luarea de declarații de la făptuitor și de la martorii care au fost de față la săvârșirea unei infracțiuni și să întocmească proces-verbal despre împrejurările concrete ale săvârșirii acesteia:

a) organele inspecțiilor de stat, alte organe de stat, precum și ale unităților la care se referă art. 145 din Codul penal, pentru infracțiunile care constituie încălcări ale dispozițiilor și obligațiilor a căror respectare o controlează potrivit legii; [...]

Procesele-verbale încheiate de aceste organe constituie mijloace de probă.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 524 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 7 septembrie 2006, Curtea a respins o excepție de neconstituționalitate similară, statuând că prevederile art. 90 alin. 2 și art. 214 alin. 1 lit. a) și alin. 5 din Codul de procedură penală sunt în acord cu dispozițiile din Legea fundamentală invocate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 858

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Balaca în Dosarul nr. 7.514/2006 al Judecătoriei Buzău.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.514/2006, **Judecătoria Buzău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă**. Excepția a fost ridicată de Ion Balaca într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (3) și art. 53 din Constituție, deoarece prevede că recursul poate fi exercitat împotriva unei încheieri prin care s-a admis cererea de suspendare a cauzei, dar nu poate fi promovat împotriva încheierii de respingere a cererii de suspendare.

Judecătoria Buzău arată că, potrivit art. 282 alin. 2 și 3 și art. 299 alin. 1 din Codul de procedură civilă, împotriva încheierilor premergătoare se poate declara apel, respectiv recurs, odată cu fondul, apelul promovat împotriva hotărârii de fond socotindu-se făcut și împotriva încheierilor premergătoare. Rezultă, așadar, că partea a cărei cerere de suspendare a judecării a fost respinsă nu este lipsită de posibilitatea de a supune controlului judiciar măsura dispusă de instanța de fond, astfel că echilibrul procesual este pe deplin asigurat pentru toate părțile în proces. De asemenea, nu poate fi reținută nici critica potrivit căreia textul de lege criticat contravine prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 53 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra acestor dispoziții, de exemplu, prin Decizia nr. 865 din 28 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 22 ianuarie 2007.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 224 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 27 iunie 2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă, cu următorul conținut: „*Asupra suspendării judecării procesului, instanța se va pronunța prin încheiere care poate fi atacată cu recurs în mod separat, cu excepția celor pronunțate în recurs.*”

Recursul se poate declara cât timp durează suspendarea cursului judecării procesului, atât împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea, cât și împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de repunere pe rol a procesului.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (3) referitoare la accesul liber la justiție și art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 224 din 3 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 27 iunie 2003, Curtea a reținut că textul criticat nu conține nicio dispoziție discriminatorie, regimul juridic diferit — constând în aceea că numai încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării poate fi atacată cu recurs separat, în vreme ce încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare poate fi atacată doar odată cu fondul — fiind determinat de deosebirea de situații care impune soluții legislative diferite, ambele fiind determinate de asigurarea celerității soluționării cauzelor aflate pe rolul instanțelor. Așa fiind, nu se poate reține nicio încălcare a art. 16 din Constituție. Reglementarea procedurală dedusă controlului nu contravine nici art. 21 din Constituție, întrucât, chiar dacă încheierea de respingere a cererii de suspendare nu poate fi atacată cu recurs separat, ea poate fi atacată odată cu

fondul, potrivit prevederilor art. 282 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care constituie reglementarea de drept comun în materie.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

Față de cele arătate, Curtea constată că dispozițiile art. 244¹ din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu prevederile constituționale invocate, inclusiv cele ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Balaca în Dosarul nr. 7.514/2006 al Judecătorei Buzău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 862

din 9 octombrie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Liviu Crișan în Dosarul nr. 2.757/211/2007 al Judecătorei Cluj-Napoca.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.757/211/2007, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Liviu Crișan.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin art. 21

și art. 129 din Legea fundamentală, deoarece cererea de reexaminare a încheierii prin care s-a stabilit amenda sau despăgubirea este soluționată de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.

Judecătoria Cluj-Napoca arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la Decizia nr. 170 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 13 mai 2004, și Decizia nr. 547 din 18 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.030 din 21 noiembrie 2005.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că cererea de reexaminare se soluționează printr-o încheiere irevocabilă, de către același judecător care a aplicat amenda, nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil ori dispozițiilor art. 129 din Constituție. De altfel, conform art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”.

Avocatul Poporului arată că dispoziția de lege criticată nu este de natură să îngreuească dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, de a beneficia de un proces echitabil, precum și de judecarea acestuia într-un termen rezonabil. Împrejurarea că soluționarea cererii de reexaminare este de competența instanței de judecată sau a președintelui instanței de executare

care a aplicat amenda sau despăgubirea nu contravine prevederilor art. 21 din Constituție, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, cu următorul cuprins: „*Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 referitoare la accesul liber la justiție și art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac. De asemenea, se invocă și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Liviu Crișan în Dosarul nr. 2.757/211/2007 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 octombrie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

